

Betænkning

over

I. forslag til lov om boligtilsyn og II. forslag til lov om sanering af usunde bydele.

(Afgivet af udvalget den 6. maj 1959).

Udvalget har holdt 8 møder og har herunder haft 2 samråd med boligministeren, som yderligere skriftligt har besvaret en række af udvalget stillede spørgsmål. Udvalget har endvidere besigtiget forskellige ejendomme i københavnske saneringskvarterer.

Skriftlige henvendelser er modtaget fra „Bymæssige Kommuner“, De danske Grundejeres Landsorganisation og Københavns magistrat. Om indholdet af disse henvendelser, der er indgået i udvalgets overvejelser, bemærkes følgende:

De danske Grundejeres Landsorganisation var repræsenteret i den af boligministeriet den 22. oktober 1949 nedsatte kommission til overvejelse af ændringer i lov nr. 212 af 31. maj 1939 om boligtilsyn og sanering af usunde bydele, og dens repræsentant har i den af kommissionen i 1957 afgivne betænkning „Boligtilsyn og Sanering“, bind I, side 224 — med en række forbehold over for visse af kommissionens almindelige udviklinger — i det hele givet sin tilslutning til de af kommissionen udarbejdede lovudkast, som ligger til grund for nærværende lovforslag. Organisationen har fundet det rigtigst at underkaste disse en indgående kritisk prøvelse, der imidlertid også er resulteret i den opfattelse, at det her drejer sig om en lovgivning, som man kan tilslutte sig og gerne vil yde et sagligt bidrag til. Henvendelsen indeholder derefter en række kritiske bemærkninger og ønsker om ændringer, som udvalget for en dels

vedkommende har ment at kunne imødekomme.

Således foreslås det ved nedenstående ændringsforslag nr. 3 til forslag til lov om sanering af usunde bydele § 7 at foreskrive tinglysning af en godkendt saneringsplan i stedet for, som oprindeligt foreslået, notering i tingbogen om godkendelsen. Ligeledes er udtrykket „af væsentlig betydning“ i den i lovforslagets § 11 indeholdte ekspropriationsbestemmelse ved ændringsforslag nr. 4 foreslået erstattet af „nødvendigt“ for at skabe bedre overensstemmelse med principperne i grundlovens § 73.

Herudover har organisationen i sin henvendelse bl. a. givet udtryk for betænkelighed ved bestemmelserne i forslag til lov om boligtilsyn § 11, stk. 2, og saneringslovforslagets § 27, stk. 1 c), og taget afstand fra sidstnævnte lovforslags § 38. På disse punkter har boligministeren imidlertid med tilslutning af udvalget ment at måtte opretholde lovforslagenes bestemmelser.

Henvendelsen fra Københavns magistrat indeholder ikke bemærkninger til lovforslaget vedrørende boligtilsyn, men fremhæver spørgsmålet om fremskaffelse af erstatningsboliger, der for magistraten står som den store vanskelighed for gennemførelse af saneringer i Københavns kommune.

Også „Bymæssige Kommuner“ fremhæver i sin henvendelse bl. a. spørgsmålet om tilvejebringelse af erstatningsboliger, jfr. kap. VII i lovforslaget om sanering af usunde bydele, og beskæftiger sig især med

de i § 34 omhandlede samarbejdsudvalg, specielt for hovedstadsområdets vedkommende.

En del af de i de nævnte henvendelser rejste spørgsmål vil yderligere blive berørt i det følgende.

Om behandlingen af lovforslagene skal udvalget i øvrigt gøre følgende bemærkninger:

Ad I. forslag til lov om boligtilsyn.

I sin gennemgang af lovforslaget har udvalget bl. a. hæftet sig ved, at den i forslagets § 2, stk. 7, omhandlede adgang til at yde honorarer til boligtilsynets medlemmer er en nydannelse i forhold til 1939-loven. Udvalget har været af den opfattelse, at der kunne knytte sig nogen betænkelighed ved at indføre en sådan praksis. Boligministeren har imidlertid i et samråd tilkendegivet, at adgangen til at yde enkelte medlemmer af et boligtilsyn honorar kun kan forventes anvendt i sådanne særlige tilfælde, hvor den pågældende udfører et arbejde, som klart går ud over det, der i almindelighed forventes af medlemmer af kommunale råd og nævn. Eksempelvis kan det således tænkes, at medlemmer af boligtilsynet, en læge, en bygningshåndværker og andre med speciel indsigt udfører et arbejde, som ellers måtte foretages af kommunale embedsmænd. Under hensyn hertil kan udvalget tiltræde den foreslåede bestemmelse.

Udvalget har endvidere overvejet, om bestemmelsen i lovforslagets § 4 om boligtilsynets adgang til de tilsynet undergivne bygninger m. v. burde praktiseres således, at der gives ejere og lejere et forudgående varsel. Det er over for udvalget oplyst, at 1939-loven på dette punkt administreres således, at der ikke normalt af det stedlige boligtilsyn gives forudgående varsel om besigtigelser, medens boligtilsynsrådet som overvejende hovedregel giver ejeren underretning om, hvornår besigtigelsen agtes foretaget.

Det er boligministeriets almindelige indtryk, at besigtigelsesforretningerne hidtil er forløbet gnidningsløst og uden ulempe for beboerne, og at disse i almindelighed selv har forståelse for nødvendigheden af, at der føres tilsyn. På grundlag af de således hidtil gjorte erfaringer synes der ikke at være noget udtalt behov for en fast bestemmelse

om, at tilsynets foretagelse altid skal anmeldes forud, og udelukkes kan det ikke, at en forudgående anmeldelse i visse tilfælde vil medføre vanskeligheder for boligtilsynsarbejdet og dettes praktiske tilrettelæggelse. I betragtning af den måde, tilsynet hidtil er foregået på, og når henses til de betænkeligheder, der kan være forbundet med et forudgående varsel, er udvalget af den opfattelse, at man næppe bør tilstræbe en fast regel for tilsynets varsling, men udvalget mener på den anden side, at det vil være rimeligt, at tilsynsmyndigheden, hvor det er foreneligt med tilsynsarbejdet og dettes praktiske tilrettelæggelse og gennemførelse, i almindelighed bør give beboerne en forudgående underretning om tilsynets foretagelse.

Udvalget har derimod ikke kunnet tiltræde bestemmelsen i § 4, stk. 1, sidste punktum, hvorefter tilsynet om fornødent kan kræve politiets bistand til at opnå adgang til de pågældende lokaliteter. Der henvises herom til det til denne bestemmelse fremsatte ændringsforslag nr. 5 og bemærkningerne dertil.

I lovforslagets § 11, stk. 2, er der fastsat en grænse for, i hvilket omfang boligtilsynet kan pålægge en ejer at udføre foranstaltninger til afhjælpning af mangler, idet disse foranstaltninger skal holdes inden for 20 pct. af ejendommens årsleje. De danske Grundejeres Landsorganisation har i den tidligere nævnte skrivelse til udvalget gjort gældende, at den nævnte bestemmelse ville virke uensartet over for forskellige kategorier af ejendomme, og har derfor henstillet, om man måtte kunne finde frem til et mere retfærdigt grundlag.

Bestemmelsen i § 11 tager sigte på at hindre, at der finder nedlæggelse sted af boliger, som for en forholdsvis ringe bekostning kan sættes i forsvarlig stand, og dette nødvendiggør, at give påbud i en vis udstrækning kan gennemtvinges. Bestemmelsen må endvidere ses i sammenhæng med de regler i lov nr. 355 af 27. december 1958 om leje, som tager sigte på at begrænse nedlæggelsen af lejligheder, jfr. lejelovens § 149 og følgende. Såfremt man ikke skaber hjemmel til, at gennemførelsen af de påbudte arbejder i et vist omfang kan gennemtvinges, vil ejeren ved sin udladelse af at afhjælpe ejendommens mangler

i realiteten kunne omgå bestemmelserne i lejeloven og væsentligt svække disses anvendelse og formål. Udvalget har forståelse for, at reglen i enkelte særlige tilfælde kan belaste en ejendoms økonomi på en sådan måde, at det vil være mindre rimeligt at praktisere den i sin fulde konsekvens, men finder på baggrund af de af landsorganisationen meddelte oplysninger vedrørende en række ejendommers lejeindtægt og overskudsgivende evne, at den som overvejende hovedregel vil føre til rimelige resultater. Boligministeren har endvidere givet udtryk for, at han i et cirkulære til loven vil give nærmere vejledning om, hvorledes reglen bør praktiseres. Under hensyn hertil har udvalget ikke fundet det påkrævet at stille ændringsforslag til den pågældende bestemmelse.

Ad II. forslag til lov om sanering af usunde bydele.

Efter lovforslagets § 8 kan der efter begæring af en kommunalbestyrelse, som har vedtaget eller er i færd med at udarbejde en saneringsplan, af boligministeren nedlægges forbud mod, at der på en ejendom, som er eller må antages at blive omfattet af planen, opføres ny bebyggelse eller foretages ændringer heri eller i bebyggelsens brug på en måde, som må antages at komme i strid med planen eller vanskeliggøre dens gennemførelse. Sådanne forbud kan nedlægges for et tidsrum af indtil 2 år og i særlige tilfælde forlænges yderligere i 1 år. Udvalget har drøftet mulighederne for eventuelt at afkorte de tidsrum, for hvilke forbud kan nedlægges. Man er fra udvalgets side af den opfattelse, at forbud i det enkelte tilfælde ikke bør nedlægges for et længere tidsrum end det, der er påkrævet, men at forberedelsen af saneringssager ofte vil være så kompliceret og langvarig, at de anførte tidsrum ikke generelt kan afkortes. „Bymæssige Kommuner“ har i sin ovennævnte henvendelse henstillet til overvejelse, hvorvidt 2 års fristen kan forlænges til 3 år. En sådan forlængelse skønner udvalget imidlertid ikke påkrævet.

Udvalget har endvidere overvejet, om det måtte være muligt nærmere i selve lovforslaget, § 27, stk. 2, at angive, i hvilken udstrækning de midler, som stilles til rådighed til saneringsformål, kan anvendes

til bevaring af kunstnerisk eller historisk værdifulde bygninger, som er beliggende inden for saneringsområder. Der er i udvalget enighed om, at det vil være ønskeligt, at sådanne bygninger kan bevares for samfundet, men man har ikke fundet det hensigtsmæssigt og heller ikke praktisk på forhånd at opstille en fast regel om, i hvilken udstrækning en sådan bevaring kan finde sted. Udvalget har om dette spørgsmål haft samråd med boligministeren, som har givet udtryk for, at bevaringsinteressen og bevaringsmulighederne nødvendigvis må variere stærkt fra saneringsplan til saneringsplan, og at behovet for at kunne yde støtte i de særlige tilfælde, hvor en bevaring set med samfundets øjne er ønskelig, derfor kan variere fra år til år.

Udvalget har hæftet sig ved, at udtrykket „halv markedsrente“ i § 28 kan henlede tanken på, at der er tale om ydelse af forskudslån til en billig rente. Bestemmelsens formulering må imidlertid ses på baggrund af de finansieringsbestemmelser, som findes i 1939-loven, og som ligeledes var optaget i den midlertidige lov fra 1941. Efter disse bestemmelser måtte renten af de midlertidige lån, der blev ydet til nedsat rente, anerkendes som en saneringsudgift, der indgik i saneringstabet, og som staten derfor måtte dække halvdelen af. Når det nu i § 28 foreslås, at kommunen skal svare halv markedsrente, men samtidig ikke kan medregne sin udgift hertil ved opgørelsen af saneringstabet, ligger heri, at det foreløbige lån faktisk forrentes med fuld rente, idet staten blot forlods afholder halvdelen af det saneringstab, som skyldes renteudgiften.

Der har som nævnt fra forskellig side været rettet henvendelse til udvalget vedrørende bestemmelserne i lovforslagets kapitel VII om tilvejebringelse af erstatningsboliger, idet de her foreslåede bestemmelser fra visse sider ikke menes at være tilstrækkelig effektive. Dette gælder således „Bymæssige Kommuner“, som har givet udtryk for, at problemet om fremskaffelse af erstatningsboliger i Københavnsområdet er så stort, at bestemmelserne vil vise sig utilstrækkelige. Organisationen har herved særlig hæftet sig ved de i kapitel VII foreskrevne regler om oprettelsen af samarbejdsudvalg og dettes sammensætning. Endvidere har „Bymæssige Kommuner“ i sin henvendelse

delse henstillet, at der optages bestemmelse om, at staten refunderer kommunerne $\frac{1}{3}$ af de midlertidige huslejetilskud, som måtte blive ydet i henhold til § 36 i nærværende lovforslag og i henhold til § 29 i forslaget til lov om boligtilsyn.

Endelig har Københavns magistrat i sin skrivelse henstillet til udvalget, at der i lovforslaget optages en bestemmelse, hvorefter der gives hjemmel for en kommune til at foretage ekspropriation af områder med uhensigtsmæssig, lav bebyggelse med henblik på opførelse af erstatningsboliger i sådanne områder.

Spørgsmålet om fremskaffelse af erstatningsboliger, hvis positive løsning også efter udvalgets opfattelse er af afgørende betydning for saneringens fremme, har været drøftet i samråd med boligministeren. Ministeren har herunder anført, at saneringslovforslagets bestemmelser må ses i sammenhæng med de regler om tilvejebringelse af erstatningsboliger, som er optaget i lov nr. 356 af 27. december 1958 om boligbyggeri. Efter denne lovs § 24 kan der ydes garanti for lån — subsidiært egentlige statslån — til opførelse af 1 500 lejligheder hvert finansår til erstatning for boliger, som nedlægges ved sanering. Endvidere har boligministeren hjemmel til i medfør af § 58 at bestemme, at det som vilkår for garanti for lån eller ydelse af statslån til boligbyggeri kræves, at der i det enkelte byggeforetagende anvises et antal lejligheder til husstande, der bliver hushvide som følge af sanerings- eller kondemneringsvirksomhed. De her nævnte bestemmelser og bestemmelsen i lovforslagets § 34 om oprettelsen af samarbejdsudvalg må endvidere sammenholdes med bestemmelsen i loven om boligbyggeri, § 55, hvorefter boligministeren kan meddele samtykke til, at en anden kommune end den, hvori byggeriet er beliggende, giver garanti for lån, hvis beliggenhedskommunen ikke finder at kunne give en sådan garanti.

Udvalget er med boligministeren enig i, at der gennem et samspil af de her nævnte bestemmelser og forslagens regler i kapitel VII er skabt rimelig sikkerhed for, at erstatningsboligproblemet kan løses på en tilfredsstillende måde, og at ministeren i sin administration af loven om boligbyggeri søger at skabe de nødvendige forudsætninger for saneringernes gennemførelse.

Udvalget har herefter ikke fundet tilstrækkelig begrundelse for at stille ændringsforslag i overensstemmelse med det af „Bymæssige Kommuner“ og Københavns magistrat anførte.

Hvad angår adgangen til at yde midlertidige huslejetilskud i medfør af lovforslagets § 36 og § 29 i forslaget til lov om boligtilsyn, må udvalget være af den opfattelse, at det må overlades til den kommune, i hvilken nedlæggelsen af boliger finder sted, at afgøre, i hvilket omfang den inden for lovens regler finder det nødvendigt at yde tilskud, og hvilken størrelse et eventuelt tilskud skal have. Da tilskuddene således tilpasses helt individuelt, finder udvalget det betænkeligt at lade staten deltage i udgiften.

Endelig skal udvalget vedrørende bestemmelsen i lovforslagets § 38 bemærke følgende:

Den pågældende bestemmelse hjemler mulighed for at se bort fra ejerlavssanering i 3 år efter lovens ikrafttræden. De danske Grundejerens Landsorganisation har som nævnt i sin henvendelse til udvalget taget afstand fra den pågældende bestemmelse, idet organisationen ikke har kunnet se bort fra den mulighed, at reglen kan anvendes til at udelukke ejerlavssaneringer, således at vedkommende kommune forbeholder sig de områder, hvor saneringsspørgsmålet kan forventes at blive aktuelt.

Boligministeren har i et samråd med udvalget givet udtryk for, at han anser bestemmelsen for påkrævet. Dels har nogle kommuner allerede forberedt saneringer med henblik på disses snarlige gennemførelse, dels fører de særlige bestemmelser, som det har været nødvendigt at optage i loven med henblik på dannelsen af ejerlav, til, at ejerlavssaneringerne ikke altid kan fremmes til samme tidspunkt som en rent kommunal sanering. Ministeren har herved især henvist til bestemmelserne i lovforslagets § 17, hvor det er fastsat, at ejerne til afgivelse af erklæring om, hvorvidt de vil gennemføre saneringsplanen ved ejerlav, skal have en frist for afgivelsen af denne erklæring, som skal være mindst 1 år fra saneringsplanens bekendtgørelse for ejerne og mindst 2 måneder fra afgivelsen af tilbud. Overholdelsen af denne procedure vil betyde, at saneringerne i gunstigste tilfælde først kan påbe-

gyndes mindst 1 år efter lovens ikrafttræden. Samtidig vil forberedelsen af en ejerlavssanering sikkert i flere tilfælde tage længere tid end en rent kommunal sanering, fordi ejerlavssaneringen i vid udstrækning må forberedes gennem forhandlinger med ejerne. Reglen tager således alene sigte på, at der ikke skal opstå en periode, hvor man rent faktisk ikke kan komme i gang med saneringerne, hvilket vil være så meget mere uheldigt, som de nærmeste år — indtil de store årgange melder sig på boligmarkedet omkring 1962 — skulle frembyde bedre muligheder for fremskaffelse af erstatningsboliger.

Udvalget er af den opfattelse, at det af selve bestemmelsens formulering fremgår, at den alene er tænkt og alene kan administreres som en overgangsregel. Dels er den begrænset til 3 år, og dels skal særlige hensyn

til saneringens fremme begrunde en udelukkelse af sanering ved ejerlav.

Udvalget må anse det for nødvendigt, at den pågældende overgangsbestemmelse bibeholdes i lovforslaget.

Venstres og det konservative folkepartis udvalgsmedlemmer har under udvalgsarbejdet stillet forslag om, at § 27, stk. 3, i forslag til lov om sanering af usunde bydele udgår, men vil, da der ikke kan skabes flertal herfor i udvalget, efter omstændighederne afstå fra at stille ændringsforslag og tiltræder herefter lovforslaget.

Idet *udvalget* i øvrigt henviser til bemærkningerne til nedenstående ændringsforslag, som er stillet af boligministeren og tiltrådt af udvalget, indstiller det begge lovforslag til *vedtagelse* med de foreslåede ændringer.

Ændringsforslag

til

I. forslag til lov om boligtilsyn.

Af boligministeren, tiltrådt af udvalget:

Til § 1.

1) I stk. 3, sidste linje, ændres „på den på stedet brugelige måde“ til: „i de stedlige dagblade“.

Til § 2.

2) I stk. 1, 8. linje, ændres „10 000“ til: „15 000“.

3) I stk. 4, sidste linje, ændres „på den på stedet brugelige måde“ til: „i de stedlige dagblade“.

Til § 3.

4) I stk. 1, 2. linje, ændres „§ 1, stk. 3“ til: „§ 1, stk. 4“.

Til § 4.

5) I stk. 1 udgår sidste punktum.

Bemærkninger.

Til nr. 1.

Det er i lovforslagets § 1, stk. 3, foreslået, at boligministerens godkendelse af, at en kommune eller et område i kommunen, som ikke umiddelbart omfattes af lovens regler, inddrages under denne, skal bekendtgøres på den på stedet brugelige måde. Det er fundet ønskeligt nærmere at angive, hvorledes bekendtgørelse skal finde sted. Ændringsforslaget tager sigte herpå.

Til nr. 2.

Det er fundet rimeligt at hæve grænsen for de købstæder og kommuner, i hvilke boligtilsynet skal udøves af en særlig boligkommission, fra 10 000 til 15 000 indbyggere. Skulle kommuner under 15 000 indbyggere have sådanne særlige boligtilsyns- og saneringsproblemer, at det vil være hensigtsmæssigt af denne grund at oprette en særlig boligkommission, er der i paragrafens stk. 3 hjemmel hertil.

Til nr. 3.

Jfr. bemærkningerne til nr. 1.

Til nr. 4.

Ændringsforslaget er alene af redaktionel karakter og tager sigte på at korrigere en fejlagtig angivet paragrafhenvi-
sning.

Til nr. 5.

Erfaringerne har vist, at de tilfælde, hvor det under 1939-loven har været nødvendigt for tilsynet at anvende magt i forbindelse

Til § 9.

6) I 3. linje ændres „bl. a.“ til: „navnlig“.

Til § 29.

7) I stk. 1, 5. linje, ændres „kommunen“ til: „den kommune, hvori de nævnte beslutninger træffes“.

8) Efter stk. 4 tilføjes som nyt stykke:
„Stk. 5. Inden for de i § 34, stk. 1, i lov af dags dato om sanering af usunde bydele omhandlede områder fordeles huslejetilskud i henhold til stk. 1 mellem de i området beliggende kommuner efter de i § 96 i lov nr. 356 af 27. december 1958 om boligbyggeri for hovedstadsområdet fastsatte regler.“

Til § 32.

9) I stk. 4, næstsidste linje, efter „§ 4“ tilføjes: „og § 6, jfr. § 4“.

Til § 33.

10) I stk. 2, 4.-7. linje, ændres ordene „det i henhold til § 9 i lov nr. 000 af 00. 0000 (byggelov for købstæderne og

med tilsynets foretagelse, er meget få. Under hensyn hertil findes det ikke påkrævet direkte i loven at foreskrive magtanvendelse. Skulle det i enkelte tilfælde vise sig, at tilsynet kun kan gennemføres ved tvang, bør det foretrækkes, at dette sker på grundlag af en retskendelse.

Til nr. 6.

Ændringen tager sigte på at fremhæve, at de yderligere forhold, som kan komme i betragtning ved skønnet over, om en bolig eller et opholdsrum lider af sådanne mangler, at benyttelsen må antages at være forbundet med sundhedsfare, kan tillægges samme vægt som de i bestemmelsen i øvrigt fremdragne forhold.

Til nr. 7.

Ændringsforslaget tager sigte på at fremhæve, at de i bestemmelsen omhandlede midlertidige huslejetilskud alene kan ydes af den kommune, hvori de nedlagte boliger er beliggende.

Til nr. 8.

Tilføjelsen giver hjemmel til at fordele midlertidige huslejetilskud mellem kommuner på samme måde, som det er hjemlet i forslaget til lov om sanering af usunde bydele § 36, stk. 5.

Til nr. 9.

Ændringsforslaget klargør, at tvangsbøder over for den ejer eller bruger, der undlader at meddele de af boligtilsynsmyndighederne i medfør af § 4 forlangte oplysninger, også vil kunne anvendes i tilfælde, hvor det er boligtilsynsrådene, som begærer oplysningerne, jfr. § 6.

Til nr. 10.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget havde man regnet med den mulighed, at det se-

landet) oprettede amtsbygningsråd“ til: „boligministeren“.

I 10. linje ændres „amtsbygningsrådets“ til: „boligministerens“.

Til § 34.

11) I stk. 1, 2. linje, efter „brandsyn“ tilføjes: „på kommunalbestyrelsens vegne“.

12) I stk. 2, 4. og 5. linje, ændres „amtsbygningsråd. Amtsbygningsrådet“ til: „amtmand. Amtmanden“.

I stk. 3, 1. linje, ændres „amtsbygningsrådene“ til: „amtmanden“.

Til § 36.

13) I 1. punktum, 2. linje, indsættes: „1. oktober 1959“.

2. punktum udgår.

ner fremsatte forslag til bygge lov for købstæderne og landet kunne have været gennemført samtidig med nærværende lovfor slag. Da der nu må bortses fra denne mulighed, foreslås det, at boligministeren bliver ankemyndighed for sundhedskommissionernes beslutninger i henhold til sundhedsvedtægten. Dette svarer til den nugældende ordning, for så vidt angår sundhedskommissionernes beslutninger af boligtilsynsmæssig karakter.

Af praktiske grunde bør det på længere sigt tilstræbes, at ankemyndigheden henlægges til mere lokalt prægede organer, når der skabes sikkerhed for, at sådanne kan sammensættes på saglig tilfredsstillende måde. Såfremt amtsbygningsrådene senere bliver en realitet, bør amtsbygningsrådene indsættes som ankemyndighed, hvilket kan ske ved en lovændring sideløbende med folketingets behandling af bygge loven.

Til nr. 11.

Ændringsforslaget tager sigte på at tydeliggøre, at brandtilsynet på samme måde som det almindelige boligtilsyn i byerne og det sundhedsmæssige boligtilsyn i henhold til sundhedsvedtægterne er et kommunalt anliggende, som udøves af de i bestemmelsen nævnte særlige sagkyndige. Disse må således kunne kræve kommunalbestyrelsens bistand til udøvelsen af tilsynsarbejdet og ved dets tilrettelæggelse, ligesom det i en række tilfælde må anses for påkrævet, at der i de enkelte sager etableres et samarbejde mellem det brandmæssige tilsyn og sundhedskommissionen.

Til nr. 12.

Ændringerne er begrundet på samme måde som ændringerne til § 33, stk. 3. Det foreslås, at amtmanden erstatter amtsbygningsrådet som den myndighed, der træffer afgørelse i spørgsmål om brand.

Til nr. 13.

Ved ændringsforslaget fastsættes datoen for lovens ikrafttræden til 1. oktober 1959.

II. forslag til lov om sanering af usunde bydele.

Af boligministeren, tiltrådt af udvalget:

Til § 1.

1) I stk. 2, 7.-8. linje, ændres „nr. 000 af 00. 0000“ til: „af dags dato“.

Til § 4.

2) I stk. 1, b), ændres „nr. 000 af 00. 0000“ til: „af dags dato“.

Til § 7.

3) Stk. 1, sidste punktum, affattes således: „Kommunalbestyrelsen foranlediger, at en godkendt saneringsplan tinglyses på de af planen omfattede ejendomme“.

Til § 11.

4) I stk. 1, 1. punktum, ændres ordene „af væsentlig betydning“ til: „nødvendigt“.

Til § 18.

5) I stk. 2, d), 1. linje, ændres „en frist“ til: „en fra tilsagnet regnet frist“.

Til § 20.

6) I stk. 1, 1. og 2. punktum, ændres „nr. 000 af 00. 0000“ til: „af dags dato“.

Til § 27.

7) I stk. 1, a), 2. linje, ændres „delvis dækning af tab“ til: „dækning af halvdelen af tabet“.

Til § 34.

8) I stk. 1 ændres „nr. 000 af 00. 0000“ til: „af dags dato“.

Til nr. 1.

Ændringsforslaget tilsigter alene en rent redaktionel ændring af henvisningen til lov om boligtilsyn.

Til nr. 2.

Jfr. bemærkningerne til nr. 1.

Til nr. 3.

Selv om tinglysning ikke kan anses for fornøden for at sikre saneringsplanen, findes tinglysning dog at burde foretrækkes fremfor notering som oprindeligt foreslået, navnlig fordi planens opbevaring i akten giver mere fyldestgørende oplysning om forholdet. Ændringsforslaget tilsigter en sådan ordning.

Til nr. 4.

Udtrykket „nødvendigt“ foretrækkes som værende bedre i overensstemmelse med principperne i grundlovens § 73.

Til nr. 5.

Den foreslåede ændring har til formål nærmere at angive udgangspunktet for beregningen af den i bestemmelsen omhandlede 5 års frist.

Til nr. 6.

Jfr. bemærkningerne til nr. 1.

Til nr. 7.

Det følger indirekte af bestemmelsen i § 30, stk. 1, at det ved en sanering opgjorte tab deles ligeligt mellem staten og vedkommende kommune. Ændringsforslaget tilsigter direkte at angive denne fordelingsnorm.

Til nr. 8.

Jfr. bemærkningerne til nr. 1.

Til § 36.

9) I stk. 1, 6. linje, ændres „kommunen“ til: „den kommune, hvori saneringen foretages“.

Til § 39.

10) I stk. 1, 1. punktum, ændres „00. 0000“ til: „1. oktober 1959“.
I 2. punktum udgår „§§ 24-38 i“.

Til nr. 9.

Ændringen tager sigte på at fremhæve, at de midlertidige huslejetilskud i henhold til § 36 kun kan ydes af den kommune, hvori saneringerne finder sted.

Til nr. 10.

Ved ændringsforslaget fastsættes datoen for lovens ikrafttræden til 1. oktober 1959. Ændringsforslaget er i øvrigt af redaktionel karakter.

N. Chr. Christensen.

Ove Hansen.

Poul Hansen (Svendborg),
formand.

Carl P. Jensen.

Kolbjørn.

Kryger.

Lannung,
næstformand.

Peter Larsen.

Waldemar Laursen.

Lorentzen.

Mørk.

Axel Ivan Pedersen.

Paabøl.

Sandau.

Adolph Sørensen.

Erna Sørensen.

Thestrup.